

ประวัติบ้านยาง

เรียบเรียงจากคำบอกเล่าของผู้เฒ่าหลายท่าน

*****

ชุมชนบ้านยาง ตำบลบ้านยาง อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นหมู่บ้านเก่าตั้งมาแต่สมัยใด ไม่มีใครทราบแน่นอน แต่ประมาณตามคำบอกเล่าสืบ ๆ กันมาของคนเฒ่าคนแก่ว่าตั้งตรงกับสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย มีเรื่องเล่าดังนี้

เมื่อกรุงศรีอยุธยาแตกครั้งสุดท้าย บ้านเมืองถูกพม่าทำลาย ถูกไฟไหม้เกือบไม่มีอะไรเหลือ จะเหลือบางส่วน มีวัดหนึ่งไม่ทราบว่าเป็นวัดใด อยู่ในเมืองหลวงเหลืออยู่เพียงกุฏิสงฆ์ มีห้องเก็บของเหลืออยู่ และในห้องนั้นมีตู้คล้ายกล่อง ปิดไว้มิดชิดแต่มีตัวอักษรเขียนไว้สองตัว คือ ตัว ก และ ถ ทางราชการสมัยฟื้นฟูเมืองไม่ทราบความหมาย จึงได้นิมนต์พระสงฆ์ที่มีความรู้ความสามารถ ให้แปลไข่อักษรปริศนาดังกล่าว แต่ไม่มีท่านใดแปลได้ ต่อมาเมื่อพระพุทธรูปมาจากภาคอีสาน ทราบว่ามาจากอุบลราชธานี ซึ่งเป็นพระสงฆ์ที่มีความสามารถทางอาคม ท่านสามารถแปลไข่อักษรปริศนาได้ความว่า ก ถ คือให้กระถุง (กระทุ้ง) หรือทุบตุนั้น จึงกระทุ้งออก ภายในตุนั้นมีสิ่งสำคัญมากมาย และมีข้อความสั้น ๆ เขียนไว้ว่า “บ้านยางเพี้ยชัน วัดโพธิ์้อย” จึงได้พบคำว่า บ้านยาง วัดโพธิ์้อย ตั้งแต่สมัยนั้นทางราชการจึงให้สืบทอดว่าบ้านนี้อยู่ที่ใด

คำว่า “เพี้ยชัน” มีประวัติเล่ามาว่า เป็นข้าราชการจากเวียงจันทน์ ประเทศลาว คำว่า เพี้ย เป็นตำแหน่ง คำว่า ชัน เป็นชื่อของท่าน (ต้นตระกูลเพี้ยชันทา) มีเรื่องเล่าไว้ว่า เมื่อครั้งเวียงจันทน์ถูกตีแตก ท้าวเพี้ยชันพาครอบครัวอพยพ จะไปเมืองนครธรรม ประเทศเขมร แต่ไปไม่ถึง เพราะเสบียงอาหารหมดในระหว่างทาง จึงพักอยู่เมืองอรัญประเทศ (อ.อรัญประเทศ จ.สระแก้วในปัจจุบัน) และตัดสินใจกลับบ้านเดิม จึงเดินทางผ่านมาทางเมืองนางรอง ซึ่งเมื่อเขาไปนั้น ท่านได้ให้พระสงฆ์สามรูป พักอยู่ที่นี้ จึงแวะกลับมารับพระสงฆ์สามรูป ซึ่งได้แก่ พระอาจารย์เจ้ย พระอาจารย์คาน และพระอาจารย์หงส์ (ลูกชาย ต่อมารับตำแหน่งพระอุปัชฌาย์ ที่รู้จักกันในนาม อุปัชฌาหงส์) เมื่อพบพระลูกชายแล้ว ท้าวเพี้ยชันจึงพักอยู่ที่บ้านท่าลาว ต่อมาเปลี่ยนเป็นนางรองปัจจุบัน สามเหตุที่ชื่อว่านางรอง เพราะว่ามีหญิงคนหนึ่งเดินทางมากับขบวนของท้าวเพี้ยชัน เกิดความอาลัย อารมณ์ คิดถึงบ้านเกิดที่จากมา จึงเอาแต่ร้องไห้จนสิ้นใจ ชาวคณะจึงเปลี่ยนชื่อบ้านท่าลาว เป็นเมืองนางรอง และกลายเป็นนางรองในปัจจุบัน และบ้านท่าลาวก็ยังเหลืออยู่ ในเขตอำเภอนางรอง (ปัจจุบันคือสถานีประปา อำเภอนางรอง)

ท้าวเพี้ยชัน ตัดสินใจที่จะตั้งถิ่นอยู่แถบลำน้ำ โกล้ท่าลาว จึงออกสำรวจหาชัยภูมิที่เหมาะสมที่จะตั้งหมู่บ้าน จึงเดินเลียบตามลำน้ำ ซึ่งก็คือ ลำนางรองในปัจจุบันเดินเรื่องมาทางเหนือ จึงพบลำน้ำแยก ออกเป็นสามสาย อันได้แก่ ลำนางรอง ลำปะเทีย และลำมาศ ลำน้ำหลักคือลำมาศ ที่แยกจากลำน้ำมูลและลำมาศไปสิ้นสุดที่แยกดังกล่าว

ท่านเดินทางถึงพักอยู่ที่ทุ่งหินลาด จึงเรียกที่นี่ว่า “ทุ่งเมืองเสา” พักอยู่นานเท่าใดไม่ทราบได้ จึงเดินทางต่อไปเลียบน้ำมาศ จึงพบทุ่งละหานเหนือ (ทุ่งละหานปลาข้าว ปัจจุบันอยู่เขตหมู่ที่ ๑๐ ตำบลบ้านยาง) เป็นทุ่งกว้างขวาง มีน้ำ มีปลาอุดมสมบูรณ์ แต่เป็นลุ่มมาก เห็นว่าไม่เหมาะแก่การตั้งบ้านเรือน จึงเดินสำรวจเรื่อยไป พบเนินป่าทึบ (โนนอีซ่า) อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้นานาพันธุ์ เป็นที่น้ำซึมไหลผ่านใต้ดินถัดจาก

โนนอีฆ่าไปจะเป็นทุ่งกว้าง (สันนิษฐานว่า น่าจะเป็นทุ่งสัมมอ ปัจจุบัน) เป็นทางน้ำไหลผ่าน ดินทางด้านเหนือ เป็นโนนป่าทึบ กินบริเวณตั้งแต่ทิศตะวันตกขึ้นไปทางทิศตะวันออก (โนนป่าช้าบ้านยาง) แต่เนื่องจากเป็นป่าทึบหนา จึงไม่เหมาะที่จะตั้งบ้านเรือน ดินชายป่าด้านเหนือจะมีป่าต้นโพธิ์ ต้นขนาดใหญ่มากมาย โดยขึ้นอยู่กระจายทั่วบริเวณ (คือบริเวณวัดโพธิ์น้อย และโรงเรียนบ้านยาง ปัจจุบัน) และทิศตะวันตกป่าโพธิ์ จะมีลำห้วยไหลมาบรรจบกัน มีต้นยางและต้นไทรมากมาย (บริเวณฝายอุดมขึ้นไป) ดินป่าโพธิ์ด้านเหนือ เป็นโนนเหมาะสมที่จะตั้งบ้านเรือนเพียงจนถึงตัดสินใจตั้งบ้านเรือนที่โนนนี้ (บริเวณบ้านยาง หมู่ที่ ๑ ปัจจุบัน)

เมื่อตัดสินใจตั้งนั้นแล้ว ก็ย้ายครอบครัวจากท่าลาวมาปักหลัก ตั้งถิ่นฐานที่โนนนี้ จึงตั้งชื่อหมู่บ้านว่า “บ้านขี้ตุนใหญ่” ด้านทิศตะวันออกไปเป็นโนนขี้ตุนเช่นกัน จึงตั้งชื่อว่า “บ้านขี้ตุนน้อย” (บ้านกลาง หมู่ที่ ๘ ปัจจุบัน) เริ่มตั้งถิ่นฐานประกอบสัมมาชีพที่นี่ตลอดมาและตั้งชื่อรวม ๆ ว่า “บ้านยางลาว” เพราะมีต้นยางใหญ่น้อยมากมาย ตามลำห้วยบริเวณใกล้หมู่บ้าน ซึ่งปัจจุบันไม่มีต้นยางแล้ว

หลังจากตั้งหมู่บ้านเรียบร้อยแล้ว ท้าวเพียงคนเดียวได้ย้ายครอบครัวท่านและบางส่วนไปอยู่ที่โนนบ้านใต้ เรียกว่า “บ้านยางใต้” (ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของบ้านยางปัจจุบัน) เพื่อหาทำเลเลี้ยงช้างของท่าน และได้สร้างวัดขนาดย่อม ๆ ขึ้นที่นั่น เรียกว่า “วัดบ้านใต้” ปัจจุบันยังมีปรากฏร่องรอยให้เห็นอยู่ (บริเวณทิศใต้ของโนนบ้านใต้ มีร่องรอยของโบสถ์) และต่อมามีกลุ่มโจรชื่อ “หม่องสามหัว” เข้ามาปล้นบ้านบ้านใต้ แต่ถูกพวกท้าวเพียงจับได้ จึงฆ่าพวกโจรตายทั้งหมด และสถานที่ประหารยังมีเหลืออยู่ให้เห็น เป็นหลักไม้ใกล้กับบ้านใต้

ที่ท้าวเพียงได้เลือกบริเวณนี้เป็นที่เลี้ยงช้าง เพราะเป็นที่หญ้า น้ำอุดมสมบูรณ์และอยู่ติดลำน้ำใกล้กับโนนบ้านใต้มีหนองน้ำขนาดใหญ่อยู่ ๔ หนอง ท่านจึงให้ช้างทั้งสี่ตัว อยู่ตัวละหนอง และตั้งชื่อหนองแต่ละแห่งตามชื่อช้าง คือหนองทมใหญ่ หนองทมน้อย หนองบักเหมา และหนองบักสิงห์ (ปัจจุบันยังเหลือให้เห็นอยู่ในเขตทุ่งใหญ่)

สาเหตุที่บ้านแตก มีเรื่องเล่าว่า มีพวกพ่อค้านำหมูมาขายเป็นจำนวนมากมาพักอยู่ใกล้บ้านใต้คืนหนึ่งมีชาวบ้านพากันจุดไฟเผาป่าใกล้ที่พักของพ่อค้า ทำให้หมูแตกตื่น วิ่งหนีหมด พวกพ่อค้าจึงโกรธชาวบ้านมาก จึงใช้ไสยศาสตร์ปล่อยท่า (ท่าก้อม) ลงใส่บ้านใต้ ทำให้ชาวบ้านล้มตายเป็นจำนวนมาก รวมทั้งช้างของท้าวเพียงด้วย ชาวบ้านที่เหลือจึงพากันอพยพกลับมาอยู่ที่บ้านเก่า และทำมาหากิน ประกอบสัมมาชีพมาจนถึงปัจจุบัน

ท้าวเพียง มีน้องชายสองคน ไม่ได้อพยพมาจากเวียงจันทร์ คือ ท้าวเพียงช่วงและท้าวเพียงช่อ อยู่บ้านสีมานาลา บ้านสีมานาเพียง และบ้านโพหนาทานาฮาด ปัจจุบันบ้านทั้งสามยังคงเหลืออยู่ในเขตนครเวียงจันทร์ ประเทศลาว

บ้านยาง มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นสถานที่เคารพสักการบูชาหลายแห่ง แต่ที่สำคัญคือ วัด ซึ่งมีพระพุทธรูปเก่าแก่ เป็นศิลปะเถรปุณ และศิลปะแบบเดียวกับพระพุทธรูปจากเวียงจันทร์ และบ้านชาตซึ่งชาวบ้านเชื่อว่าเป็นที่ประทับของเจ้าพ่ออุปฮาด (อุปราช) ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่บ้านห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๒ กิโลเมตร โนนที่ตั้งเป็นบ้านเก่า เคยมีชุมชนอาศัยตั้งแต่สมัยใด ไม่อาจทราบได้ แต่มีชาวโบราณสถาน โบราณวัตถุเหลือให้เห็น คือ อุโบสถ ซึ่งอยู่บนเนินดินกลางสระวงกลมขนาดใหญ่ (สระวง) คนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านเคยสำรวจดู ได้เห็นหลุมสีมาอยู่ครบ วัดได้ขนาดตามพระวินัยทุกประการ มีโบราณวัตถุมากมาย เคยถูกมนุษย์ใจชั่วขุดค้นหวังจะนำไป แต่ปรากฏว่าผู้ขุดและผู้มีไว้ครอบครองได้ถูกอำนาจลึกลับจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ เสียชีวิตไปทั้งหมด

ใกล้สระวงกลมด้านทิศตะวันตก มีต้นมะค่าใหญ่อายุหลายร้อยปีอยู่เป็นที่ตั้งศาลเจ้าพ่ออุปฮาด เมื่อถึงวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ ชาวบ้านยางและบ้านชำแฮด (หมู่บ้านที่แยกจากบ้านยาง) จะพากันไปประกอบพิธีเช่นไหว้ ต้องไปทุกหลังคาเรือน จะต้องนิมนต์พระจากวัดไปร่วมฉันภัตตาหารเพลที่นั่นด้วย เครื่องเช่นที่

สำคัญขาดไม่ได้คือ **ขนมจีนน้ำยา** และจะต้องจุดบั้งไฟบูชาด้วย ชาวบ้านที่ไปทุกคนร่วมกันประกอบพิธีนี้อย่าง เคารพและพร้อมเพรียงกัน หลังจากนั้นจึงได้เริ่มลงทำนา ประเพณีนี้ได้ทำสืบกันมาจนถึงปัจจุบันไม่เสื่อมคลาย

ชาวบ้านยังเชื่อว่า เจ้าพ่อบ้านชาตเป็นพ่อบ้าน พ่อเมือง คอยคุ้มครองหมู่บ้านให้อยู่สงบสุข ไม่มีใครกล้าลบหลู่ดูหมิ่น หากมีใครทดลอง มักจะได้รับผลมึนเป็นไปทันตาเห็นทีเดียวและอีกแห่งหนึ่งคือ **ตาปู่ หมูบ้าน** ซึ่งมีศาลอยู่ทางทิศตะวันตกหมู่บ้าน ใกล้กับวัด มีต้น **สมโอง** ใหญ่อยู่ โดยจะมีการปลุกทอดแทน เมื่อ ต้นหึ่งตาย ปัจจุบันไม่มีใครทราบว่าเป็นต้นที่เท่าใด หลังจากเช่นไหว้บ้านชาตแล้ว อีก ๗ วัน จะประกอบพิธี เช่นไหว้ตาปู่ ทำพิธีคล้ายบ้านชาต แต่ไม่มีขนาจีน ชาวบ้านจะนำเข้าปลาอาหารไป เช่น บูชาและนิมนต์พระมา ฉันเพลเข้าด้วย ที่นี้ก็นับว่าเป็นสถานที่สำคัญไม่แพ้บ้านชาต และชาวบ้านจะให้ความเคารพนับถือมาก จนถึง ปัจจุบัน

มีตำนานเล่าอีกว่า ชุมชนบ้านยางนั้น มีชุมชนที่ตั้งมาเคียงคู่กันและมีการติดต่อกันมาตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน คือ ชุมชนบ้านบัว คือ บ้านบัว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ในปัจจุบันมีหลักฐานที่รู้ได้ คือ มี ร่องรอยการเดินทางเป็นแนวยาว ชาวบ้านเรียกว่า ทางงู เริ่มจากบ้านยางไปจนถึงบ้านบัว ทราบว่าเมื่อครั้งหลวง พ่อฤ เป็นเจ้าอาวาสวัดโพธิ์ย้อย บ้านยาง วัดบ้านบัวมีหลวงพ่อมือน้อย หรือรู้กันว่าอาจารย์ช่อ ท่านทั้งสองได้ ติดต่อกันไปมาหาสู่กันไม่ขาด และมีอยู่ปีหนึ่ง หลวงพ่อมือน้อยได้นำพุทธศาสนิกชนบ้านบัว มาทอดกฐินที่วัดโพธิ์ ย้อย บ้านยาง และได้นำของมาฝากหลวงพ่อฤ คือ ตะเกียงรูปช่าง สายงาม ตะเกียงนี้ ปัจจุบันยังเหลืออยู่ให้ เห็น และคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านทั้งสองฝ่ายยังคงติดต่อกันด้วยดีเสมอมา

ปัจจุบันบ้านยาง มีฐานะเป็นตำบล แต่ก่อนขึ้นกับอำเภอนางรอง และได้มาขึ้นอำเภอลำปลาย ฆาศ ภายในบ้านยางเองมีถึง ๖ หมู่บ้าน ประมาณพันหลังคาเรือน มีวัดโพธิ์ย้อยเป็นศูนย์รวมจิตใจเพียงแห่ง เดียว ประชาชนบ้านยางยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีอันเก่าแก่ไว้ได้อย่างเหนียวแน่น มั่นคง เช่น การ แต่งกาย คำพูดจา จะใช้ภาษาลาว ซึ่งเป็นภาษาลาวที่มีสำเนียงแตกต่างจากภาษาลาวทั่วไป เพราะเป็นสำเนียง ลาวจำปาสักแท้จริง แต่ถึงอย่างไรแล้ว บ้านยางก็คงหนีไม่พ้นหลักอนิจจัง ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตาม กาลเวลา จะเปลี่ยนไปในทางที่ดี หรือร้ายนั้นลูกหลานบ้านยางยุคนี้ทุกคนน่าจะคิดหาคำตอบและช่วยกัน พิจารณาด้วยใจเป็นธรรม

ชนชาติในชุมชนบ้านยาง

จากหลักฐานทางโบราณคดี บริเวณชุมชนบ้านยางมีชนชาติที่เก่าแก่ถึง ๓ ชนชาติ อาศัยอยู่ และวัฒนธรรม ๓ ชนชาตินี้ได้หล่อหลอมกลายเป็นสายธารวัฒนธรรมบ้านยางในปัจจุบัน คือ

๑. ชนชาติส่วย หรือ กูย หรือ ข่า

บาสติ และเบนต้า^๑ กล่าวว่า ชนชาติส่วยได้เข้ามาอยู่ในดินแดนลุ่มแม่น้ำโขงก่อนเขมร คือ

ประมาณ ๕๔๙๑ ปี มาแล้ว โดยอาศัยอยู่บริเวณเมืองเสียมเรียบ พระตะบอง อุดมมีชัย และกำแพงธรม ปัจจุบัน รวมทั้งบริเวณรายรอบประสาทบายอนันวิจิตรแห่งนครวัด เขาพระวิหาร ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง ปราสาทหินพิมาย

เนื่องจากชนชาติส่วย มีชีวิตแบบอหิงหา มุ่งแต่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติไม่นิยมการรุกราน และ ไม่นิยมให้ใครรุกราน หากโดนรุกรานก็จะถอยหนีเข้าป่า และกลายเป็นคนส่วนน้อยในที่สุด

ดังนั้น เมื่อชนชาติตระกูลมอญ-เขมร อพยพเข้ามาช่วยในบริเวณชุมชนบ้านยางก็ถอยล่นออกไป

๒. ชนชาติมอญ-เขมร

ควอริช เวลล์ กล่าวว่า ถ้าย้อนกลับลงไปในประวัติศาสตร์ และชาติวงศ์วิทยาของคนโบราณที่ตั้งถิ่นฐานในภาคอีสาน โดยเฉพาะบริเวณลุ่มแม่น้ำมูลตอนบน ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๖-๑๑ ดินแดน ส่วนนี้เป็นอาณาจักรฟูนันและพุทธศตวรรษที่ ๑๒-๑๕ เป็นอาณาจักรเจนละ นักโบราณคดีและนักประวัติศาสตร์เรียกยุคนี้ว่า “ยุคก่อนเขมร” หรือเรียกว่า “เขมรโบราณ” หลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดียืนยันว่า เขมรโบราณเป็นชนชาติตระกูลมอญ (ขอม) - เขมร ดังนั้น บริเวณชุมชนบ้านยาง ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ ๖-๑๕ จึงเป็นถิ่นที่อยู่ของชนชาติตระกูลมอญ (ขอม)-เขมร และมีอิทธิพลต่อแนวคิดความเชื่อชนบประเพณีของประชากรในชุมชนบ้านยางปัจจุบันมาก เช่น ราชครของคนที่หน้าการถือว่ามีขวาเป็นมีอบริสุทธิ การกระทำสิ่งสำคัญต้องทำด้วยมือขวาและวันวิภาหิ ญาติผู้ใหญ่จะพาเจ้าบ่าวไปบ้านเจ้าสาว เป็นต้น

๓. ชนชาติไทย - ลาว

พร้อม สุทัศน์ ณ อยุธยา^๒ ชนชาติไทย-ลาว คือพวกที่อพยพจากดินแดนตอนใต้ และมีบรรพบุรุษเดียวกัน ในหนังสือประวัติศาสตร์ไทยอ้างว่า “ขุนบรม” เป็นต้นกษัตริย์ไทยโบราณ ที่ยกมาตั้งบ้านเมืองที่เมืองแกง (เดียนเบียนฟู) และประวัติของลาว คือพงศาวดารล้านช้าง ก็มีข้อความว่า “ขุมบวม” เป็นต้น กษัตริย์ลาวที่อพยพมาจากตอนใต้ประเทศจีนเหมือนกันและยังมีรายละเอียดที่น่าสนใจอีกว่าพระองค์มีราชโอรส ๗ องค์ ซึ่งชื่อแต่ละองค์มีอิทธิพลภาษาจีนอยู่ เช่น

- ๑. ขุนลอ   ให้ไปสร้างเมืองขวา (หลวงพระบาง)
- ๒. ยี่ผาลาน (ยี่)   สร้างเมืองหอบแต (หนองแส)
- ๓. จุสง (ซา)   สร้างเมืองจุลณี (ตั้งเกีย)
- ๔. ไสผง (สี่)   สร้างเมืองยสนโยนก (ล้านนา)
- ๕. จั้วอิน (โหวง)   สร้างเมืองขวาใต้ไธโยธยา
- ๖. ลกกลม (ลัก)   สร้างเมืองเชียงคม (คำเกิด)
- ๗. เจ็ดเจือง (ซิด)   ให้ไปสร้างเมืองพวน (เชียงขวาง)

หนังสือพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงวิจารณ์เรื่องพระราชพงศาวดาร ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ โปรดให้ตีพิมพ์หน้า ๒๖ มีข้อความน่าสนใจตอนหนึ่งว่า “ตระกูลของสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง) นั้น เป็นเชื้อลาวมาตั้งแต่พระราชธานีในประเทศไทย ธรรมเนียมต่าง ๆ ยังคงเชื้อลาวอยู่บ้าง” จึงเป็นการสอดคล้องกันกับพงศาวดารล้านช้าง เป็นต้น

ดร.สุเทพ สุนทรภัสส์^๓ ได้ศึกษาทางด้านชาติพันธุ์ของชาวอีสาน สรุปว่า ชาวอีสานมีความใกล้ชิดทางด้านชาติพันธุ์กับชนชาติไทยในอาณาจักรล้านช้างมากกว่าชนชาติไทยในดินแดนลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของธวัช ปุณโณทก^๒ ที่ว่าปรัชญาศีวิต สังคม ค่านิยม ตลอดจนจารีตประเพณีของหัวเมืองอีสาน ยังคงรักษาวัฒนธรรมเดิม ตามแบบวัฒนธรรมล้านช้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณชุมชนบ้านยาง ได้สืบทอดวัฒนธรรมสายจำปาสักอย่างเหนียวแน่น